

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

I den anledning vil jeg gerne oplyse, at bevillingen til Kinopalæet i sin tid blev givet som produktionsbevilling til A/S Filmateljéet ASA, hvis direktør var Lau Lauritzen. Da selskabet efter den 5-årige bevillingsperiodes udløb søgte om fornyelse, var det i meget lang tid ikke muligt at få fremskaffet de oplysninger, som var nødvendige. Jeg vil her gerne bemærke, at det er sædvane, at en bevillingshaver får sin bevilling fornyet, men det må være en forudsætning, at bevillingshaveren fortsat opfylder de krav, som loven stiller.

I november 1965 modtog ministeriet en redegørelse, hvoraf det fremgik, at der var sket væsentlige ændringer i selskabets forhold, herunder at atelierne inklusive navnet ASA var overdraget til direktør Grønlykke, og at der gennem en aftale med et filmudlejningsselskab forelå overtrædelse af biografloven. Ministeriet var i forvejen bekendt med, at selskabet i de seneste år ikke havde opfyldt de produktionsforpligtelser, der påhviler indehaveren af en produktionsbevilling. På grund af disse forhold fandt jeg ikke at kunne forny bevillingen, men måtte opslå den ledig. Det blev dog tilladt direktør Lau Lauritzen midlertidigt, indtil en ny bevillingshaver var udpeget, at føre biografen videre.

Der er herefter sket det, at de sædvanlige instanser har været hørt, herunder biografrådet, der er rådgivende i sager om biografforhold. Fra biografrådet foreligger to indstillinger: et flertal på 6 indstillede, at direktør Lau Lauritzen i overensstemmelse med sin ansøgning fik bevillingen som personlig bevilling. Et mindretal på 2 af rådets medlemmer indstillede, at bevillingen blev givet til ASA filmstudio som produktionsbevilling. I henhold til § 1 i biografloven uddeles bevillinger i større byer af ministeren efter et frit skøn. Som regel har de skiftende ministre, også jeg, fulgt biografrådet, men der findes en række undtagelser, i min tid kun 2, hvoraf den ene undtagelse er den, vi drøfter i dag.

Under hensyntagen til den betydning, en stor premierebiograf har for et aktivt dansk produktionsselskab, hvis drift af et stort, moderne atelier medfører store økonomiske byrder, har jeg, også med henblik på at støtte dansk filmproduktion, fundet at

måtte følge biografrådets mindretal, hvor efter bevillingen er tildelt et produktionsselskab, der har forpligtelse til at producere et antal helforestillinger om året.

Kinopalæet har siden genåbningen efter krigen været betragtet og behandlet som en produktionsbevilling. Med tildelingen af bevillingen til et selskab, der er i fuld gang med en produktion, er situationen efter min mening blevet normaliseret.

Poul Schlüter: Jeg takker ministeren for besvarelsen, men jeg kan ikke sige, at den argumentation, ministeren nu har fremført, tilfredsstillende mine synspunkter. Så vidt jeg har forstået, har de forhold omkring den hidtidige bevillingshaver, som man kritiserer, været bekendt for ministeriet og biografrådet i meget lang tid, og der havde jo intet været til hinder for, at man omkring den nye bevilling havde besluttet, at den skulle gives som en personlig bevilling. Jeg forstår meget vel, at kulturministeren ønsker at støtte den levende danske filmproduktion, men det er der jo mulighed for at gøre på så mange andre måder. Det selskab, som nu får bevillingen til Kinopalæet, nyder jo meget betydelig finansiel støtte af de midler, som findes i filmfonden.

Jeg har forstået på ministerens udtalelser ved forskellige lejligheder, at man kunne forestille sig, at han på et eller andet tidspunkt ville tage et initiativ med henblik på at afvikle den nuværende bevillingsordning; jeg vil gerne benytte lejligheden til at spørge, om man kan forvente, at ministeren i nærmere fremtid vil tage et sådant skridt, således at vi kan få afskaffet den lovgivning, som er baggrunden for, at ministeren har så stor en myndighed som den, han har udøvet i denne sag — på trods af biografrådets saglige holdning.

Ministeren for kulturelle anliggender (Sølvhøj): Jeg vil gerne svare det ærede medlem på den sidste ting først. Jeg har af det ærede medlems fremstilling i dag opfattet, at han ikke er tilhænger af bevillingssystemet. I dag indskrænkede han sig til at sige, at det var „urimeligt“; hvis Berlingske Tidende i øvrigt har refereret rigtigt, er det kun et par dage siden, hr. Poul Schlüter fandt, at denne sag var en ny understregning af bevillingssystemets „tåbelighed“. Hans u-